

Sygn. akt VII U 694/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 czerwca 2013 r.

Sąd Okręgowy w Gdańsku

VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Elżbieta Zabrocka

Protokolant: st. sekr.sąd. Alina Bastuba

po rozpoznaniu w dniu 5 czerwca 2013 r. w Gdańsku

sprawy Z. B.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

o prawo do emerytury

na skutek odwołania Z. B.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

z dnia 23 stycznia 2013 r. nr (...)

- 1. zmienia zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. i przyznaje ubezpieczonemu Z. B. prawo do emerytury od 20 listopada 2012r,**
- 2. zasądza od pozwanego na rzecz ubezpieczonego kwotę 120 zł (sto dwadzieścia) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.**

/ na oryginale właściwy podpis/

Sygn. akt VII U 694/13

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 23 stycznia 2013 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. odmówił ubezpieczonemu Z. B. prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym z tytułu pracy w szczególnym warunkach z uwagi na niespełnienie warunków nabycia tego prawa, przewidzianych przepisami ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r. nr 153 poz. 1227 ze zm.). Organ rentowy nie uwzględnił ubezpieczonemu pracy wykonywanej w szczególnych warunkach w okresach:

- od dnia od 5 marca 1975 r. do 31 października 1989 r. (Przedsiębiorstwo (...)), ponieważ nie przedłożył świadectwa wykonywania prac w szczególnych warunkach, ani żadnych innych dokumentów potwierdzających taką pracę,

- od dnia 5 stycznia 1993 r. do 31 grudnia 1998 r. (...), gdyż w dokumentach widnieją rozbieżności tj. w świadectwie pracy z 31 lipca 2012 r. wykazano, że pracował na stanowisku „kierowca-mechanik”, a na świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach z 30 kwietnia 2012 r. wynika, że na stanowisku kierowcy; pozwany nie uzyskał

informacji od (...), na którym stanowisku ubezpieczony pracował stale i w pełnym wymiarze czasu pracy i czy była to praca wykonywana w szczególnych warunkach.

Odwołanie z dnia 22 lutego 2013 r. od powyższej decyzji pozwanego organu rentowego wniósł ubezpieczony Z. B., wnosząc o jej zmianę i przyznanie prawa do emerytury. Ubezpieczony wskazał, iż w spornych okresach, będąc zarówno zatrudnionym w Przedsiębiorstwie (...) w G., jak i w (...) S.A., wykonywał prace kierowcy samochodów ciężarowych o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony, w sposób ciągły i w pełnym wymiarze czasu pracy (k. 2-5 akt sprawy).

W odpowiedzi na odwołanie ubezpieczonego z dnia 14 marca 2013 r. pozwany organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podtrzymując stanowisko wyrażone w zaskarżonej decyzji, wskazując, iż nie uwzględnił do okresów wykonywania pracy w szczególnych warunkach okresu zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...) w G., od 5 marca 1975 r. do 31 października 1989 r., z wyłączeniem okresu od 1 lipca 1989 r. do 20 października 1989 r., w którym korzystał z urlopu bezpłatnego oraz okresu od 1 września 1987 r. do 30 czerwca 1989 r., bowiem z kartotek zarobkowych wynika, że w tym okresie był zatrudniony na budowie eksportowej w N. przez firmę (...) S.A. w G., a ze świadectwa pracy z 17.11.2006 r. nie wynika, ażeby w tym okresie wykonywał pracę w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze. Nadto organ rentowy nie uwzględnił do okresów pracy w warunkach szczególnych okresu zatrudnienia w (...) S.A. Oddziale (...) w G. (poprzednia nazwa (...) S.A w G.), od 5 stycznia 1993 r. do 31 grudnia 1998 r. z uwagi na rozbieżności w przedłożonej dokumentacji, uniemożliwiające ustalenie stanowiska i okresów pracy wnioskodawcy w warunkach szczególnych. Rozbieżności tych nie udało się organowi rentowemu usunąć w drodze korespondencji z (...) S.A., z uwagi na brak odpowiedzi (k. 10-11 akt sprawy).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczony Z. B., urodzony dnia (...), z zawodu kierowca, w dniu 2 października 2012 r. złożył w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. wniosek o emeryturę w obniżonym wieku emerytalnym z tytułu pracy w szczególnym warunkach. Ubezpieczony nie jest członkiem Otwartego Funduszu Emerytalnego i nie pozostaje w stosunku pracy. Wymagany wiek 60 lat ubezpieczony ukończył w dniu 20 listopada 2012 r.

okoliczności bezsporne, vide: wniosek ubezpieczonego o emeryturę – k. 1-3 akt emerytalnych,

W toku postępowania przed organem rentowym ubezpieczony udowodnił według stanu na dzień 01 stycznia 1999 r. staż sumaryczny 30 lat, 7 miesięcy i 7 dni, w tym 30 lat 6 miesięcy i 28 dni okresów składkowych, jednakże nie udowodnił wymaganych 15 lat pracy w warunkach szczególnych, a jedynie 3 miesiące i 24 dni.

dowód: karta przebiegu zatrudnienia ubezpieczonego – k. 41 akt emerytalnych

Zaskarżoną w sprawie decyzją z dnia 23 stycznia 2013 r. pozwany organ rentowy odmówił ubezpieczonemu Z. B. prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym z tytułu pracy w szczególnym warunkach z uwagi na niespełnienie warunków nabycia tego prawa, tj. wobec nie udowodnienia wymaganego 15-letniego okresu pracy w szczególnych warunkach.

dowód: decyzja pozwanego o odmowie prawa do emerytury z dnia 23 stycznia 2012 r. – k. 42 akt emerytalnych

W pierwszym spornym okresie, od dnia 5 marca 1975 r. do 31 października 1989 r., ubezpieczony Z. B. był zatrudniony w Przedsiębiorstwie (...) w G. w charakterze kierowcy samochodów ciężarowych. Wnioskodawca w tym okresie woził materiały budowlane samochodami S., J., Z. (także z przyczepami). Wszystkie te samochody są samochodami o ładowności powyżej 3,5 tony. W trakcie zatrudnienia nabył uprawnienia kierowcy autobusu. Sporadycznie, poza godzinami pracy, wnioskodawca dowoził i odwoził autobusem (A., 39 miejsc + 2) pracowników pracodawcy. Ubezpieczony nie wykonywał czynności mechanika. Do jego obowiązków, jako kierowcy, należały jedynie prace związane z codzienną obsługą samochodu, którym w danym momencie jeździł, dbanie o jego stan techniczny, czystość. Poważne naprawy samochodu zlecano zewnętrznej firmie.

Ubezpieczony został wysłany na budowę eksportową do N. (dawna N.), tam pracował w charakterze kierowcy samochodu ciężarowego (na rzecz (...) S.A). Ubezpieczony pracował przy budowie rurociągu, tzn. jeździł samochodem ciężarowym S.z dwukółką, o ładowności 5 ton, rozwóz rury wzdłuż rurociągu. Ubezpieczony nie wykonywał w przedmiotowym okresie pracy mechanika. Jego czynności w tym zakresie ograniczały się do wykonywania doraźnych, drobnych napraw samochodu, którym w danej chwili jeździł. Ideą określenia stanowiska ubezpieczonego jako kierowca/monter/mechanik była taka, że w razie, gdyby nie było pracy związanej z jazdą samochodem ciężarowym (lub były niekorzystne warunki atmosferyczne) wnioskodawca miał pomagać przy budowie rurociągu. W trakcie pobytu wnioskodawcy na budowie eksportowej właściwie nie było takich sytuacji; nie było także sytuacji, w których ubezpieczony musiałby dokonywać napraw samochodu, który był w dobrym stanie.

Ubezpieczony pracę kierowcy samochodu ciężarowego o ładowności powyżej 3,5 tony i autobusu o liczbie miejsc powyżej 15-tu wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

W kolejnym spornym okresie, od 5 stycznia 1993 r. do 31 grudnia 1998 r., ubezpieczony był zatrudniony w (...) S.A.Oddział (...)w G.. W początkowym okresie swojej pracy ubezpieczony woził pracowników autobusem marki A. (...) (ok. 50-miejscowy) do pracy w N.. Następnie wykonywał już tylko obowiązki kierowcy samochodu ciężarowego, którym rozwóz materiały budowlane po budowach w całym kraju. Ubezpieczony jeździł wówczas samochodem marki I. o ładowności od 5 do 8 ton (9-20 ton ciężaru całkowitego). Ubezpieczony nie wykonywał pracy mechanika, nie posiadał w tym zakresie uprawnień i umiejętności. Do jego obowiązków należały czynności tzw. OC, czyli obsługi codziennej np. sprawdzanie oleju, sprawdzanie stanu technicznego, dbanie o czystość, ewentualnie drobne naprawy. Wszelkie duże naprawy były zlecane zewnętrznym warsztatom - Stoczni (...), a następnie firmie (...), która specjalizowała się w naprawie samochodów I.

Czynności kierowcy autobusu i samochodu ciężarowego, a potem wyłącznie samochodu ciężarowego, ubezpieczony wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

dowód: akta osobowe ubezpieczonego - koperty k. 32 i 43 akt spawy, świadectwo pracy z dnia 30.10.1989 r. – k. 14 akt kapitałowych, świadectwo pracy 17.11.2006 r. k. 15 akt kapitałowych, świadectwo pracy z 31.07.2012 r. – k. 16 akt kapitałowych, świadectwo pracy z 17.11.2006 r. – k. 17 akt kapitałowych, świadectwo wykonywania pracy w warunkach szczególnych z dnia 30.04.2012 r. – k.18 akt kapitałowych, wyjaśnienia i zeznania ubezpieczonego – protokół skrócony wraz z złączonym opisem audio k. 46-49 akt sprawy, zeznania świadków T. K., W. K., T. W. i L. G. – protokół skrócony wraz z złączonym opisem audio k. 46-49 akt sprawy,

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentacji zgromadzonej w aktach niniejszej sprawy, aktach ubezpieczeniowych pozwanego organu oraz aktach osobowych ubezpieczonego ze spornego okresu, których prawdziwość i rzetelność nie była przez żadną ze stron kwestionowana. Sąd również nie znalazł podstaw do podważenia jej wiarygodności z urzędu.

Podstawę ustaleń stanu faktycznego stanowiły także zeznania świadków T. K., W. K., T. W. i L. G., bowiem jako osoby obce, nie zainteresowane wynikiem postępowania, a jednocześnie zatrudnione w spornym okresie w tych samych zakładach pracy, w ocenie Sądu zasługują na walor wiarygodności, tym bardziej, że ich zeznania razem z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym, w tym wyjaśnieniami wnioskodawcy, tworzą zwartą i logiczną całość.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

W świetle poczynionych ustaleń faktycznych odwołanie skarżącego Z. B. jest zasadne i z tego tytułu zasługuje na uwzględnienie.

Przedmiotem niniejszego postępowania była kwestia ustalenia prawa ubezpieczonego do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym z tytułu pracy w szczególnych warunkach. Wyniki przeprowadzonego przez Sąd postępowania dowodowego wykazały, że wnioskodawca legitymuje się wymaganym 15-letnim stażem pracy w szczególnych

warunkach, co sprawia, iż stanowisko organu emerytalnego odmawiające wnioskodawcy prawa do wcześniejszej emerytury, nie jest słuszne.

Ogólne zasady nabywania prawa do emerytury dla ubezpieczonych urodzonych po 1948 r. zostały uregulowane w treści art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 nr 153 poz. 1227 ze zm.), dalej: ustawa, zgodnie z którym ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, tj. spełniają łącznie następujące warunki:

1) legitymują się okresem zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż: 65 lat dla mężczyzn, 60 lat dla kobiet,

2) mają okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej: 25 lat dla mężczyzn, 20 dla kobiet,

3) nie przystąpili do otwartego funduszu emerytalnego albo złożyli wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Podkreślenia wymaga, iż art. 184 ust 2 powyższej ustawy zmieniony został przez art. 1 pkt 20 ustawy z dnia 11 maja 2012 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2012 r. nr 637) z dniem 01 stycznia 2013r., co skutkuje tym iż od 01 stycznia 2013 r. celem uzyskania uprawnienia do emerytury w warunkach szczególnych nie ma konieczności spełniania przez ubezpieczonych przesłanki rozwiązania stosunku pracy.

Aktem wykonawczym, do którego odsyła ustawa, jest rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Stosownie do treści § 4 tego rozporządzenia pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn,

2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

W wykazie A – prac w szczególnych warunkach, których wykonywanie uprawnia do niższego wieku emerytalnego – stanowiącym załącznik do rozporządzenia w dziale VIII (W transporcie i łączności) pod pozycją 2 wskazano kierowców samochodów ciężarowych o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony oraz kierowców autobusów o liczbie miejsc powyżej 15.

Wskazać również należy, iż zgodnie z przepisem § 2 ust 1 i 2 powołanego wyżej rozporządzenia okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy.

Okresy pracy natomiast, o których mowa w ust. 1, stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia, lub w świadectwie pracy (§ 2 ust. 2).

Trzeba jednak zwrócić uwagę, że zgodnie z utartą praktyką i orzecznictwem w postępowaniu przed sądem okresy zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przewidziane rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze mogą być ustalane także innymi środkami dowodowymi niż dowód z zaświadczenia z zakładu pracy (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 10 marca 1984 r., III UZP 6/84 oraz uchwała

Sądu Najwyższego z dnia 21 września 1984 r. III UZP 48/84), a więc wszelkimi dopuszczalnymi przez prawo środkami dowodowymi.

Bezspornym jest, iż ubezpieczony w dniu (...) osiągnął 60 rok życia, na dzień złożenia wniosku udokumentował okres składkowy i nieskładkowy w wymiarze 25 lat, nie przystąpił także do otwartego funduszu emerytalnego oraz od 31 lipca 2012 nie pozostawał w stosunku pracy.

Przedmiotem sporu pozostawało ustalenie, czy za zatrudnienie w szczególnych warunkach uznać można było sporny okres zatrudnienia ubezpieczonego od dnia 5 marca 1975 r. do 31 października 1989 r. w Przedsiębiorstwie (...) na stanowisku kierowcy oraz od dnia 5 stycznia 1993 r. do 31 grudnia 1998 r. w (...) S.A. Oddziale (...) w G. na stanowisku kierowcy-mechanika (kierowcy-mechanika-montera na rzecz (...) S.A.) - wobec podniesionego przez pozwanego zarzutu, iż wobec nieprzedłożenia świadectwa wykonywania pracy szczególnych warunkach, ani żadnych innych dokumentów potwierdzających taką pracę (w (...)), a także rozbieżności w świadectwie pracy z 31 lipca 2012 r. oraz świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach z 30 kwietnia 2012 r. (...) S.A.) nie sposób stwierdzić, czy praca w powyższym okresie wykonywana była stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w warunkach szczególnych.

W ocenie Sądu Okręgowego, fakt wykonywania przez ubezpieczonego pracy w szczególnych warunkach w spornym okresie znajduje potwierdzenie w zebranych w sprawie materiale dowodowym (świadectwa pracy, świadectwa pracy w warunkach szczególnych). Niewątpliwie został on potwierdzony zeznaniami świadków – współpracowników i przełożonych ubezpieczonego ze spornych okresów zatrudnienia – którzy zgodnie wskazali, iż wnioskodawca stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał każdorazowo, początkowo prace kierowcy samochodów ciężarowych o ładowności powyżej 3,5 tony oraz kierowcy autobusu o liczbie miejsc powyżej 15, a później wyłącznie kierowcy samochodu ciężarowego o ładowności powyżej 3,5 tony. Świadkowie ci mieli bezpośredni kontakt z ubezpieczonym w spornych okresach, widzieli jakie czynności i w jakim charakterze wykonywał wówczas ubezpieczony.

Z zeznań świadków oraz samego wnioskodawcy bezsprzecznie wynika, iż ubezpieczony Z. B.w spornych okresach wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wyłącznie prace kierowcy samochodu ciężarowego oraz okresowo kierowcy autobusu. Zarówno u jednego jak i u drugiego pracodawcy ubezpieczony woził materiały budowlane samochodami ciężarowymi o ładowności powyżej 3,5 tony (S., J., Z., I. także z przyczepami). Ubezpieczony także w pierwszym okresie zatrudnienia w (...) S.A.wykonywał obowiązki kierowcy autobusu o liczbie miejsc powyżej 15. Żaden ze świadków nie potwierdził, aby ubezpieczony wykonywał czynności mechanika. Do zwykłych obowiązków ubezpieczonego jako kierowcy samochodów ciężarowych, zarówno w jednym, jak i drugim zakładzie pracy, należały wyłącznie czynności związane z codzienną obsługą samochodu, w których zakres wchodziło dbanie o stan techniczny, czystość, ewentualnie wykonanie drobnych napraw. W ocenie Sądu nie było nawet możliwości, ażeby wnioskodawca wykonywał prace mechanika, albowiem żaden z jego pracodawców nie posiadał nawet warsztatu naprawczego, a wszelkie naprawy były wykonywane przez zewnętrzne firmy. Ubezpieczony nie posiada także żadnych uprawnień w zawodzie mechanika, a także utrzymuje, że nie ma w tym zakresie wystarczających umiejętności.

W ocenie Sądu za pracę w warunkach szczególnych należy uznać także okres pracy ubezpieczonego na budowie eksportowej w Niemczech, albowiem również wówczas wykonywał on pracę kierowcy samochodu ciężarowego o ładowności powyżej 3,5 tony. Ubezpieczony wówczas, samochodem marki S. z dwukółką, woził rury służące do budowy rurociągu. Ubezpieczony nie wykonywał obowiązków mechanika, ani też montera, ograniczając się w zasadzie do wykonywania drobnych napraw samochodu.

Odnosząc się do zarzutów pozwanego wskazać należy, iż w przedmiotowym postępowaniu dokumenty w postaci świadectw pracy oraz świadectwa wykonywania pracy w szczególnych miały charakter jedynie informacyjny, posiłkowy, bowiem Sąd – zgodnie z cytowanym już utrwalonym poglądem Sądu Najwyższego – może ustalać okresy zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze także innymi środkami dowodowymi niż dowód z zaświadczenia/świadectwa z zakładu pracy, a więc wszelkimi dopuszczalnymi przez prawo środkami dowodowymi. W przedmiotowym postępowaniu zaś stanowisko ubezpieczonego – w zakresie, opisanym powyżej, w jakim Sąd uznał je za udowodnione – potwierdzone zostało zeznaniami powołanych przez ubezpieczonego świadków

(współpracowników ze spornego okresu zatrudnienia), którzy w sposób dokładny i zbieżny opisali charakter oraz wymiar wykonywanej przez niego pracy.

Mając na uwadze powyższe Sąd uznał, że wnioskodawca w spornych okresach czasu, początkowo wykonywał pracę kierowcy samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony lub kierowcy autobusu o liczbie miejsc powyżej 15, a następnie wyłącznie kierowcy samochodu ciężarowego o ładowności powyżej 3,5 tony, wobec tego był zatrudniony na stanowisku, o którym mowa na stanowisku w dziale VIII (W transporcie i łączności) pod pozycją 2 wykazu A stanowiącego załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Uwzględnienie bowiem spornych okresów wskazuje, iż staż pracy wnioskodawcy w warunkach szczególnych jest dłuższy niż wymagany ustawą, a zatem, zgodnie z przepisem § 4 rozporządzenia, oznacza spełnienie tego wymogu do przyznania wnioskodawcy świadczenia emerytalnego w wieku obniżonym.

W konkluzji z wyżej przytoczonych względów Sąd Okręgowy, w punkcie 1 wyroku, na mocy art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. w związku z cytowanymi wyżej przepisami, zmienił decyzję organu ubezpieczeniowego i przyznał Z. B.prawo do emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach od dnia (...), tj. od ukończenia przez ubezpieczonego 60 roku życia oraz dyspozycję art. 129 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, zgodnie z którą świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca w którym zgłoszono wniosek.

W punkcie 2 wyroku natomiast Sąd, kierując się zasadą odpowiedzialności za wynik procesu – na podstawie art. 98 kpc i art. 108 § 1 kpc oraz § 2 ust. 1 i § 11 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. nr 163, poz. 1349 ze zm.) obciążył pozwanego kosztami zastępstwa procesowego pozwanego w wysokości dwukrotnej stawki minimalnej, tj. 120 zł, mając na uwadze przedmiot sprawy, poziom jej skomplikowania i uwzględniając nakład pracy pełnomocnika.

SSO Elżbieta Zabrocka